

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Františka Švantnera a soudců JUDr. Gabriely Barančíkové a JUDr. Stanislava Bernarda ve věci

navrhovatelky: [osobní údaje navrhovatelky]

bytem [adresa]

zastoupená advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

za

účasti: KBS Security s.r.o., IČO 28745141

sídlem [adresa]

zastoupený advokátkou Mgr. [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

o určení zdánlivosti právního jednání, eventuálně o neplatnost rozhodnutí valné hromady účastníka ze dne 29. 6. 2017, o odvolání účastníka proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci č. j. 38 Cm 202/2017-78 ze dne 12. března 2018

takto:

- I. Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci č. j. 38 Cm 202/2017-78 ze dne 12. března 2018 se v napadené části, tj. v bodu I. a II. výroku, potvrzuje.
- II. Účastník je povinen nahradit navrhovatelce náklady odvolacího řízení ve výši 5 345 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce navrhovatelky.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným usnesením Krajský soud v Ústí nad Labem pobočka v Liberci jako soud I. stupně rozhodl v bodu I. výroku tak, že prohlásil za neplatné usnesení valné hromady účastníka ze dne 29. 6. 2017, pod číslem 3 zápisu, v části "a dále rozdělení zisku společnosti tak, že za rok 2016 se zisk rozdělovat nebude a přesouvá se na účet nerozdělených zisků minulých let", v bodu II. výroku uložil účastníkovi povinnost zaplatit navrhovatelce na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12 200 Kč a v bodu III. výroku vrátil navrhovatelce soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

2. Vyšel ze skutečnosti, že se navrhovatelka ve vztahu ke shora uvedenému usnesení valné hromady účastníka ze dne 29. 6. 2017, domáhala výroku soudu, že se k hlasům Bc. [jméno] [příjmení], [datum narození], při hlasování o usneseních valné hromady účastníka, jež se konala dne 29. 6. 2017, nepřihlíží. Eventuálně požadovala, aby soud I. stupně rozhodl o neplatnosti usnesení valné hromady účastníka ze dne 29. 6. 2017 ve shora uvedeném znění.

3. V návrhu na zahájení řízení měla navrhovatelka tvrdit, že v roce 2017 byla společníkem účastníka s 33 % podílem a druhým společníkem účastníka měl být její syn Bc. [jméno] [příjmení] se zbývajícím 67 % podílem. Od roku 2013 se mají datovat jejich neshody a společník Bc. [příjmení], jako majoritní společník, má od jejich rozepře zneužívat svého postavení ve společnosti a bránit navrhovatelce v inkasu podílů na zisku dosahovaného účastníkem.

4. Podle navrhovatelky má účastník dosahovat každoročně zisku. Zisk měl být naposledy v dosažené výši rozdělen a vyplacen mezi společníky za rok 2012. Přestože i v dalších letech měl účastník dosahovat zisku, měl za rok 2013 být rozdělen mezi společníky pouze ve výši 100 000 Kč a zbytek, stejně jako zisk za následující roky, měl být přesunut na účet nerozdělených zisků. Za rok 2016 měl činit čistý zisk účastníka částku ve výši 3 115 000 Kč, ale na základě rozhodnutí majoritního společníka Bc. [příjmení] mělo být na valné hromadě právnické osoby konané dne 29. 6. 2017 opět rozhodnuto, že ani z tohoto zisku nebude ničeho rozděleno mezi společníky a celý zisk bude přesunut na účet nerozdělených zisků, ačkoli po skončení roku 2016 měla být na účtu nerozdělených zisků částka ve výši 8 906 000 Kč. Tímto způsobem měl podle navrhovatelky majoritní společník Bc. [příjmení] zneužívat svého postavení ve společnosti a svými hlasy měl bránit navrhovatelce nabýt podíly na zisku za roky 2013, 2014, 2015 a 2016, přičemž na druhou stranu si sám měl za pomoci svých majoritních hlasů zvyšovat své odměny za výkon funkce jednatele tak, že v roce 2014 měla činit jeho odměna částku 45 000 Kč a v roce 2016 již 100 000 Kč měsíčně s roční odměnou ve výši 10 % čistého z ročního zisku po zdanění. Zneužívání svého postavení a hlasovacího práva Bc. [příjmení] při hlasování o rozdělení zisku za rok 2016 se mělo uskutečnit k újmě celku ve smyslu ustanovení § 212 odst. 1, odst. 2 nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (NOZ) a podle navrhovatelky je tak ve smyslu § 554 NOZ třeba pohlížet na jeho jednání při hlasování jako na jednání zdánlivé, k němuž se nepřihlíží. Hlasování a uvedený postup Bc. [příjmení] při hlasování o rozdělení zisku za rok 2016 by mohlo alternativně vést podle návrhu navrhovatelky také k zahájení řízení k vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady z 29. 6. 2017 pro rozpor se zákonem a dobrými mravy.

5. Soud I. stupně posuzoval též obranu účastníka požadujícího zamítnutí návrhu. Podle něho nelze považovat za zneužití práva vlastníkem majoritního podílu, když je posilován vlastní kapitál právnické osoby, přičemž vytýkaný postup má podle účastníka odpovídat společenské smlouvě i právní úpravě, když uvedený postup a nevyplacení zisku mělo sloužit zejména k ochraně ekonomických zájmů společnosti a její schopnosti dostát svým závazkům ohrožovaným stálým navyšováním minimální mzdy, přičemž účastník musí také investovat do vozového parku, do pracovních prostředků a do plánovaného nákupu vlastní nemovitosti ke zřízení sídla společnosti. Podle účastníka se navrhovatelka, na rozdíl od Bc. [příjmení], v posledních letech nijak nepodílela na jeho činnosti. Veškeré změny odměňování jednatele účastníka [příjmení] [příjmení] byly podle účastníka vždy schváleny valnou hromadou právnické osoby, přičemž tyto odměny nejsou nijak nadprůměrné ve vztahu k odměnám jednatelů v obdobných společnostech. V této souvislosti měl účastník zdůraznit, že výkonová odměna zakotvená ve smlouvě o výkonu funkce má představovat motivační složku pro výkon funkce jednatele s tím, že tato odměna stejně nebyla jednateli [příjmení] [příjmení] vyplacena.

6. Soud I. stupně učinil závěr o skutkovém stavu, podle něhož jsou pravdivá skutková tvrzení navrhovatelky. Majoritní společník Bc. [příjmení], disponující 67 % hlasovací většinou, má podle soudu I. stupně od doby vzájemného konfliktu s navrhovatelkou zneužívat svého majoritního postavení na její úkor, když navrhovatelka má disponovat pouze 33 % hlasovací menšinou. Bc. [příjmení] tak má činit s cílem zneužívajícím způsobem znevýhodnit navrhovatelku svými hlasy, když má od roku 2013 bránit rozdělení čistého zisku (jeho části) účastníka, přičemž sám jako jednatel právnické osoby si měl Bc. [příjmení] shora uvedeným způsobem navyšovat odměnu od 1. 6. 2014 z 45 000 Kč měsíčně tak, že od 1. 2. 2016 si vyplácí odměnu ve výši 100 000 Kč čistého měsíčně, aniž by tomuto navýšení odpovídal obdobným navýšením i hospodářský růst právnické osoby.

7. Soud I. stupně v rámci postupu podle ustanovení § 2 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (z.ř.s.) a podle § 85 a násl. z.ř.s. po právní stránce vycházel z § 191 a násl. zákona o obchodních korporacích č. 90/2012 Sb. (ZOK), jakož i podle § 258 a násl. NOZ, podle § 547 NOZ a podle § 580 odst. 1 NOZ. Přihlédl též k 56a a k § 123 odst. 1 obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb. (obchod. zák.).

8. Soud I. stupně konstatoval, že navrhovatelka má být podle jeho názoru v pozici společnice účastníka aktivně legitimována k podání návrhu ve věci zneužití hlasovacího práva v soukromé korporaci k újmě celku podle § 212 odst. 2 NOZ a stejně tak má být aktivně legitimována i k podání eventuálního návrhu na vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánu právnické osoby podle § 191 odst. 1 ZOK, když navrhovatelka hlasovala proti přijetí napadeného usnesení a na valné hromadě podala proti přijetí napadeného usnesení protest podle § 192 odst. 2 ZOK.

9. Návrh na řízení ve věci zneužití hlasovacího práva v soukromé korporaci k újmě celku podle soudu I. stupně není důvodný, když hlasování o nerozdělení zisku a posílení finanční kondice účastníka nelze považovat za hlasování k újmě celku.

10. V rámci dalších právních úvah soud I. stupně konstatoval, že jedním ze základních práv společníka kapitálové právnické osoby je právo na podíl na zisku podle § 123 odst. 1 obch. zák. a podle § 161 odst. 1 ZOK. Pokud právnická osoba dosahuje zisk po zdanění, je doplněn rezervní fond, případně i jiné fondy vytvořené v souladu se zákonem nebo společenskou smlouvou, je podle soudu I. stupně legitimním očekáváním společníka kapitálové právnické osoby, že zbylý zisk bude rozdělen mezi společníky. Rozhodnout o tom, že zisk nebude rozdělen a bude ponechán společnosti a použit pro její podnikání, je podle soudu I. stupně možné pouze z důležitých důvodů a nemůže to být stav, jenž se opakuje rok co rok. Žádné důležité důvody, pro něž by měl být zisk právnické osoby ponechán společnosti a použit pro její podnikání, v řízení podle soudu I. stupně najevo nevyšly. To, že se zvyšuje minimální mzda, že účastník musí obnovit vozový park, nebo to, že účastník uvažuje o zakoupení nemovitosti k umístění sídla, není podle soudu I. stupně legitimním důležitým důvodem pro to, aby čtyři roky po sobě nebyl zisk nebo jeho část rozdělen mezi společníky. V daném případě jde podle soudu I. stupně o zcela zjevné zneužití většiny hlasů společníka Bc. [příjmení] s cílem zneužívajícím způsobem znevýhodnit navrhovatelku a bránit jí v jejím právu na vyplacení podílu na zisku.

11. Soud I. stupně dále zdůraznil, že dospěl k závěru, že je vzhledem k výše uvedenému důvodný eventuální návrh navrhovatelky na vyslovení neplatnosti usnesení přijatého valnou hromadou účastníka dne 29. 6. 2017 pod bodem třetím na pořadu jednání ve znění: „Valná hromada schvaluje účetní závěrku za rok 2016 a dále rozdělení zisku společnosti tak, že za rok 2016 se zisk rozdělovat nebude a přesouvá se na účet nerozdělených zisků minulých let.“, kdy toto valnou hromadou přijaté usnesení hlasy majoritního společníka Bc. [příjmení] je podle soudu I. stupně v části týkající se dispozice se ziskem za rok 2016, tedy v části, a dále rozdělení zisku společnosti tak, že za rok 2016 se zisk rozdělovat nebude a přesouvá se na účet nerozdělených zisků minulých let“ neplatné pro rozpor se zákonem v § 212 odst. 1 věta druhá NOZ (zákaz bezdůvodně zvyhodňovat ani znevýhodňovat a povinnost šetřit členská práva i oprávněné zájmy), s ustanovením § 3 odst. 2 písm. f) NOZ (zásada, že nikomu nelze odeprít, co mu po právu náleží), a také s ustanoveními § 547 a § 580 odst. 1 NOZ (rozpor s dobrými mravy). Uvedené usnesení valné hromady účastníka je podle soudu I. stupně v rozporu i se společenskou smlouvou právnické osoby, konkrétně s článkem XVIII. společenské smlouvy, dle kterého se čistý zisk společnosti vykázaný řádnou účetní závěrkou použije podle rozhodnutí valné hromady v tomto pořadí: a) k přidělu do rezervního fondu podle článku XVI., b) k rozdělení mezi společníky, a to v poměru jejich obchodních podílů, c) k přidělu do jiných fondů společnosti, jsou-li zřízeny, d) k jiným účelům stanoveným valnou hromadou. Po plnění do rezervního fondu tak měl být podle soudu I. stupně zisk dle článku XVIII. písm. b) společenské smlouvy rozdělen mezi společníky dle jejich podílů a napadené usnesení je tak v dané části i v rozporu s tímto ustanovením společenské smlouvy. Že by právnická osoba měla zřízeny jiné fondy v řízení najevo nevyšlo, a žádný konkrétní účel, na něž by měl být zisk za rok 2016 použit valnou hromadou, stanoven nebyl.

12. Konečně v souvislosti s výše uvedeným soud I. stupně dospěl k závěru, že není důvod, neplatnost předmětné části napadeného usnesení nevyslovit ve smyslu ustanovení § 260 odst. 1 a 2 NOZ, když porušení zákona a stanov mělo podle soudu I. stupně závažné právní následky, neboť navrhovatelka jako společník právnické osoby byla zkrácena v právu na podíl na zisku a není zde

žádný zájem právnické osoby hodný právní ochrany neplatnost rozhodnutí nevyslovit, přičemž podle soudu I. stupně nehrozí zásah do práv třetích osob.

Poučení:

13. Proti tomuto usnesení se v zákonem stanovené lhůtě včas odvolal účastník (dále též odvolatel) a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení, případně jeho změny a zamítnutí návrhu na zahájení řízení.

14. Podle odvolatele rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, jakož i na neúplně zjištěném skutkovém stavu věci.

15. Odvolatel poukázal na skutečnost, že žádná právní úprava neumožňuje soudu nařizovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu má valná hromada společnosti rozdělit zisk. Podle odvolatele přitom nákupem nemovitosti, nebo obnovou vozového parku dochází ke zvyšování vlastního kapitálu společnosti s příznivými dopady do ocenění podílu všech společníků. Proto podle odvolatele hlasování o nerozdělení zisku nemůže vést k poškození práv společníků, má-li být zisk investován do renovace nebo pořízení majetku společnosti a hlasování o nerozdělení zisku nemůže představovat zneužitím práva. Odvolatel vyjádřil právní názor, podle něhož může valná hromada z důležitých důvodů rozhodnout tak, že zisk nebude mezi společníky rozdělen a bude, po povinném přidělu do rezervního fondu, ponechán společnosti a použit pro její podnikání. Hlasování většinového společníka a rozhodování většinou hlasů přitom podle odvolatele nelze považovat za zneužití práva, když jde o základní princip fungování obchodních společností, když přehlasování menšinového společníka je nutno považovat za běžnou záležitost, a to i ve světle odborné literatury a rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2759/2009.

16. Podle odvolatele je-li zisk vytvořen, je právem každé společnosti rozhodnout o jeho použití. Nerozdělení zisku a jeho investování do dalších majetkových hodnot není zneužitím práva, ani úmyslným zásahem do právem chráněných zájmů společníků, neboť takové rozhodnutí je výhodné pro společnost a společníci nejsou kráceni na svých právech. Podle odvolatele v projednávaném případě většinový společník nezneužil svého postavení, pokud podporoval investice společnosti.

17. Dále odvolatel vyjádřil názor, že u společností s ručením omezeným, na rozdíl od akciové společnosti, zákon připouští možnost rozdělovat zisk mezi společníky. Stejně tak umožňuje nerozdělovat zisk a investovat jej do dalšího podnikání.

18. Podle odvolatele v konkrétním případě vyplacení zisku za rok 2016 by mělo negativní dopad na ekonomiku společnosti v případě, jestliže by přišla o rezervy na provozní a mzdové výdaje, pohybující se řádově kolem 2 mil Kč měsíčně. V této souvislosti odvolatel poukázal na skutečnost, že převážná část mzdových výdajů je hrazena z veřejných dotací. Z tohoto důvodu je podle jeho názoru třeba mít odpovídající rezervy pro případ výpadku dotací tak, aby se společnost nedostala do ekonomických problémů.

19. Dále zdůraznil, že soud I. stupně opomenul skutečnost, že vykazované položky v účetní závěrce neodpovídají skutečnému stavu likvidních prostředků na účtu účastníka v době, kdy má docházet k výplatě podílů na zisku (zpravidla kolem poloviny roku následujícího po účetním období, za které se zisky rozdělují) a v době rozhodování o podílech na zisku již nejsou na účtu právnické osoby takové prostředky, aby bylo možné zisk vyplácet bez ohrožení závazků společnosti spojených s jejím běžným provozem.

20. Odvolatel s poukazem na uvedené vyjádřil právní názor, podle něhož nedojde-li za poslední tři účetní období k rozdělení podílů na zisku, jde o běžný postup v mnoha jiných společnostech, respektující § 40 ZOK a takovou situaci nelze označit za šikanózní postup většinového společníka, za zneužití jeho hlasovacích práv a za snahu o eliminaci minoritního společníka ani za porušení zásady loajality. Podle odvolatele je třeba vždy zohledňovat míru likvidity právnické osoby, aby v důsledku výplaty podílů na zisku nedošlo k úpadku právnické osoby, což podle odvolatele hrozí

při akceptaci požadavků navrhovatelky. Odvolatel vyjádřil názor, že Bc. [příjmení], jako majoritní společník a současný jednatel společnosti, na valných hromadách společnosti vždy hlasoval s respektem k nutným investicím a nákladům účastníka, vědom si toho, že jestliže společnost peníze představované vykázaným ziskem na účtech nemá, bylo by přijetí úvěru za účelem výplaty podílů na zisku zcela proti logice hospodaření účastníka. Podle odvolatele soud I. stupně svým rozhodnutím a sdělenými právními názory nepřipustně zasáhl do ekonomiky a obchodního vedení společnosti, když přitom neprovedl odpovídající dokazování a nedal právnícké osobě možnost se blíže vyjádřit k problematice její ekonomické situace a každoročního fungování. Z uvedených důvodů podle odvolatele napadené usnesení valné hromady účastníka nemůže být neplatné pro rozpor se zákonem, ani pro tvrzený rozpor s dobrými mravy.

21. Dále odvolatel vyjádřil nesouhlas s právním názorem soudu I. stupně, podle něhož má být usnesení valné hromady v rozporu s čl. XVIII. společenské smlouvy, který umožňuje nakládat se ziskem podle stanoveného pořadí, jež podle něho není závazné. Vyjádřil názor, že v případě závaznosti pořadí pro rozdělení zisku by postrádalo smysl, aby společenská smlouva nad rámec přidělení do rezervního fondu, nebo rozdělení mezi společníky, uváděla další varianty použití zisku společnosti přidělením do jiných fondů společnosti nebo k jiným účelům stanoveným valnou hromadou. Při závaznosti tohoto pořadí by se podle jeho názoru musel veškerý zisk po přidělu do rezervního fondu rozdělit mezi společníky v poměru jejich obchodních podílů. Podle odvolatele rozhodnutí o převedení zisku na účet nerozdělených zisků minulých let je účetní transakcí, jež má spadat pod jiný účel stanovený valnou hromadou a takovýto způsob použití zisku má být podle jeho názoru v praxi zcela běžný a rozhodnutí o převedení zisku do nerozdělených zisků minulých let představuje jednou z přípustných variant použití zisku společnosti.

22. Před odvolacím soudem účastník dále předložil usnesení téhož soudu I. stupně, v němž se naopak úspěšně ubránil proti návrhu na neplatnost usnesení valné hromady účastníka, týkajícího se mj. rozdělení zisku vytvořeného v následujícím roce 2017, schváleného rok po schválení nyní projednávaného usnesení valné hromady. Tímto usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci č. j. 38 Cm 50/2018-112 ze dne 20. března 2019, týkajícím se mj. rozdělení zisku mezi společníky ve výši 500 000 Kč, účastník podle svého vyjádření dokládal výkladový posun soudu v otázce náhledu na čl. XVIII. společenské smlouvy. Současně k finanční situaci účastníka v projednávané věci odvolatel předložil, „Zprávu o věcných poznatcích KBS Security s.r.o.“ společnosti C.J. AUDIT, s.r.o., podle níž výplata podílů na zisku v rozsahu 10,5 mil. Kč za současného čerpání úvěru 5 mil. Kč bude mít za následek pokles likvidity společnosti KBS Security s.r.o. na samu spodní hranici doporučení hodnoty likvidity společnosti.

23. Konečně podle odvolatele rozhodnutí vydal pro podjatost vyloučený soudce. Podjatost soudce rozhodujícího o projednávané věci odvolatel dovozoval z toho, že soudce pronesl výroky a hmotněprávní názory na ekonomické otázky ovlivňující chod a řízení právnícké osoby, jež podle odvolatele v něm vzbudily oprávněné pochybnosti o objektivním přístupu soudce k projednání věci, když podle soudce je odměna jednatele ve výši 100 000 Kč čistého měsíčně zjevně nepřiměřená, když soudu je známo, že jednatelům společností s obratem vyšším, než je obrat účastníka, jsou vypláceny měsíčně odměny ve výši 70 000 Kč. Pochybnosti o nestrannosti soudce odvolatel spatřoval též v názoru soudce, podle něhož by měla společnost vyplatit podíly na zisku za období 2013 - 2015, když do rezervního fondu lze připustit příděl do výše 10 - 20 % z čistého zisku, zbytek by se měl rozdělit mezi společníky a konečně, že rozhodnutí většinového společníka o nerozdělení zisku společnosti může být soudem považováno za důvod k vyloučení společníka ze společnosti. Podle odvolatelky uvedené úvahy soudce měly zjevně, i podle vyjádření soudce, zdroj v poznatcích a vědomostech o účastníkovi z předchozí rozhodovací činnosti soudce a ze zjištění mimo spis, ačkoli soudce podle odvolatele může při svém rozhodování přihlížet jen ke skutečnostem a k důkazům, které byly provedeny v řízení. Podle účastníka může být soudce ovlivněn úsudkem vytvořeným z předchozích případů, které soudce projednával a které probíhaly mezi týmiž účastníky řízení, přičemž z předchozí rozhodovací činnosti jsou soudu známy konflikty

mezi společníky. Soudce se podle odvolatele vyjadřoval k otázkám, jejichž posouzení není předmětem řízení a nemají základ v provedeném dokazování. Konečně odvolatel poukázal na skutečnost, že na základě vyjádření soudce obdržel emailovou zprávu navrhovatelky ze dne 14. 3. 2018 vyzývající majoritního společníka k jednání dle doporučení soudce s tím, že v opačném případě se obrátí s předpokládaným úspěchem na soud.

24. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal dle § 212 a § 212a o. s. ř. napadené rozhodnutí včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo a učinil následující zjištění a dospěl k níže uvedeným závěrům.

25. Skutková východiska, z nichž soud I. stupně ve své rozhodovací činnosti vycházel, jsou správná a odpovídají nesporným tvrzením ohledně historie nakládání se ziskem vytvořeným účastníkem a ohledně předmětného rozhodnutí valné hromady účastníka.

26. Sporným mezi navrhovatelkou a účastníkem ve smyslu čl. II. odvolání účastníka zůstává odlišný názor na právní posouzení věci.

27. Vrchní soud v Praze v první řadě posuzoval důvodnost argumentace odvolatele poukazující na tvrzený nedostatek podmínek řízení proběhlého před soudem I. stupně a spočívající v tvrzeném rozhodování soudce vyloučeného z důvodu jeho podjatosti. Za tím účelem se Vrchní soud v Praze seznámil s vyjádřením soudce, jenž se k námitce účastníka vyjádřil tak, že se necítí podjatý, když nemá žádný vztah k účastníkům řízení, k jejich zástupcům, nemá zájem na výsledku řízení a není mu známa žádná skutečnost, pro níž by měl být vyloučen z projednávání a rozhodnutí v dané věci.

28. Vrchní soud v Praze posoudil namítané důvody podjatosti podle § 14 a násl. občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) a v úvaze, zda soudce Mgr. Foldyna byl vyloučen z důvodu své podjatosti, jak tvrdí účastník, z projednávání dané věci, dospěl k závěru, že nikoliv. Vrchní soud v Praze jako soud nadřízený vyšel z § 14 odst. 1 o. s. ř., podle něhož jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci soudci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti, přičemž podle § 14 odst. 4 o. s. ř. důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

29. Vrchní soud v Praze vycházel též z čl. 96 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 (Ústava České republiky), podle něhož mají všichni účastníci řízení před soudem rovná práva a vyšel i z čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci.

30. S ohledem na uvedené namítané skutečnosti i na právní úpravu Vrchní soud v Praze nespatřuje důvod pro odchýlení se od ustáleného právního názoru, podle něhož poměrem k věci vzbuzujícím pochybnost o nepodjatosti soudce, se rozumí především přímý právní zájem soudce na projednáváné věci, např. tehdy, kdy soudce sám by byl účastníkem řízení, popř. tehdy, kdy by soudním rozhodnutím mohl být dotčen přímo ve svých právech. Zde lze zahrnout i případy, kdy soudce získal o věci soukromé poznatky jiným způsobem než v rámci řízení.

31. Co se týče případného nesprávného postupu uvedeného soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci Mgr. Foldyny v souvisejících řízeních, lze se obecně ztotožnit s účastníkem v tom směru, že by žádné řízení před soudem nemělo trpět vadami. Jestliže by však k vadám v průběhu řízení došlo, lze je podle Vrchního soudu v Praze napravit cestou řádných, či mimořádných opravných prostředků. Pro rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů spočívajících v jeho postupu v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech je podstatná shora uvedená okolnost, že zákon v ustanovení § 14 odst. 4 o. s. ř. výslovně stanoví, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

32. Za této situace nic nesvědčí ve prospěch pochybnosti o nepodjatosti shora uvedeného soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci.

33. Před Vrchním soudem v Praze neobstála argumentace odvolatele dovozujícího podjatost soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci Mgr. Foldyny z toho, že v rámci pokusu o mimosoudní řešení věci argumentoval skutečnostmi známými soudci z jeho rozhodovací činnosti, případně skutečnostmi soudci obecně známými.

34. Důvodem je skutečnost, že proces hodnocení důkazů za účelem učinění závěru o skutkovém stavu věci v občanském soudním řízení nezahrnuje pouze hodnocení těch důkazů, jež byly provedeny soudem, ale, jak výslovně plyne ze samotného § 132 o. s. ř., hodnocení důkazů zahrnuje hodnocení všeho, co vyšlo v řízení najevo. Soudce proto musí vzít v úvahu nejen poznatky získané samotným dokazováním, ale také získané z jednáním stran. Součástí hodnocení důkazů jsou rovněž přípustné poznatky, které soudce získal mimo daný proces, např. skutečnosti obecně známé nebo známé soudu z jeho činnosti, jakož i právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů České republiky (§ 121 o. s. ř.). Vyloučeny jsou pochopitelně soukromé poznatky o dané věci, tedy poznatky nikoliv obecně známé nebo známé soudu z jeho činnosti.

35. Skutečnost, že soudce musí brát v úvahu nejenom výsledky jeho rozhodovací činnosti, ale i rozhodnutí vydaná v jiných řízeních jinými orgány je zřejmá i z § 135 o. s. ř., kdy soud váží, zda otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu, bude soud posuzovat sám.

36. Stejně tak před Vrchním soudem v Praze nemohla obstát argumentace odvolatele dovozujícího podjatost soudce Mgr. Foldyny z toho, že, jak vyplývá z obsahu spisu, v rámci snah o nalezení mimosoudního řešení se snažil předestřít možnosti mimosoudního řešení při současném připomenutí možných dalších komplikací ve vztazích ve společnosti KBS Security s.r.o., včetně možnosti vyloučení společníka ze společnosti, jestliže nebude dosaženo kompromisního průniku názorů společníků na řešení jednotlivých otázek významných pro další fungování společnosti.

37. Důvodem, proč ani tato argumentace neobstojí, je skutečnost, že v rámci snah o mimosoudní řešení věci, jež přivedla účastníky až před soud, a je nerozhodné, zda jde o řízení podle o. s. ř. nebo o řízení podle z.ř.s. (§ 9 z.ř.s.), když i značné množství věcí projednávaných v řízení podle z.ř.s. lze řešit mimosoudně, je povinností soudu usilovat o mimosoudní řešení věci a za tím účelem s účastníky probrat věc, upozornit je na právní úpravu a na stanoviska Nejvyššího soudu a na rozhodnutí uveřejněná ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek týkající se věci a podle okolností případu jim doporučit možnosti mimosoudního řešení záležitosti předkládané soudu účastníky. Z uvedeného je přitom zřejmé, že má-li soud seznámit účastníky řízení se stanovisky Nejvyššího soudu, nemůže se vyhnout ani otázkám hmotněprávním.

38. Podle právního názoru odvolacího soudu uvedený nový přístup zákonodárce, významně posilující činnost soudu v oblasti prevence, má svůj základ ve změně společenských poměrů a v mnohonásobném rozšíření právních vztahů v tržním liberálním prostředí a s tím souvisejícím nárůstem počtu soudy projednávaných věcí v agendě sporné i nesporné. Takovéto množství projednávaných věcí lze stabilizovat, případně snížit ke spokojenosti účastníků právě zákonodárcem předpokládaným, méně formálním, shora uvedeným přístupem samotných soudců v rámci jejich sebevědomého výkonu soudnictví rovněž v oblasti prevence, aniž by se soudci museli obávat účelových námitek podjatosti vznášených účastníky neúspěšnými v řízení, případně nespokojenými se soudem nabízeným mimosoudním řešením věci. Konečně z rozhodovací činnosti Vrchního soudu v Praze je známá spokojenost účastníků se soudy vyjádřenými předběžnými právními názory na projednávané věci a s nabízenými řešeními narušených vztahů účastníků, kdy takovýto postup vítají rovněž účastníci, jejichž procesní pozice nezapadají do soudem vyjádřeného právního názoru. Takovýto postup soudů však i takovýmto účastníkům umožňuje vést řízení tak, aby měli úspěch, případně aby nebyli rozhodnutím soudu překvapeni a zaskočeni. I za této situace, jestliže by názory soudu I. stupně ve výjimečných případech neodpovídaly právním názorům soudů vyšších stupňů, umožňuje takovýto přímý a otevřený

přístup soudu nejenom nalézt mimosoudní řešení, ale i v případě nesouhlasu účastníka s názorem soudu I. stupně, vytvořit si procesní podmínky pro případný úspěch v odvolacím či dovolacím řízení. Ostatně i v projednávaném případě účastník nevznášel námitky podjatosti v průběhu řízení, když soudce Mgr. Foldyna otevřeně seznámil navrhovatelku i účastníka se svým názorem na řešení dlouhodobě neuspořádaných a zbytečně konfrontačních právních vztahů ve společnosti KBS Security s.r.o. Námitku podjatosti účastník vznesl až po té, co napadené usnesení soudu I. stupně vyznělo v jeho neprospěch.

39. Soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci Mgr. Foldyna, i za situace, že se odvolací soud ne zcela ztotožnil s právními názory soudu I. stupně, svým shora uvedeným postupem, souladným s požadavky zákonodárce na výkon funkce soudce a zejména s požadavky na prevenci a vedení účastníků k řešení jejich narušených vztahů mimosoudně, objektivně nemohl zavdat příčinu k pochybnostem o jeho nepodjatosti.

40. Ze shora uvedených důvodů se proto odvolací soud neztotožnil s názory odvolatele, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce.

41. V dalším, v rámci právního posouzení věci samé, odvolací soud obecně vychází ze skutečnosti, že zisk je podle stávající právní úpravy chápán jako účetní pojem a před zdaněním se objevuje v účetní závěrce jako hospodářský výsledek běžného účetního období. Jak bude tento výsledek použit, je dáno formou korporace a rozhodnutím jejích společníků nebo členů, resp. u kapitálových společností rozhodnutím valné hromady. Ze strany odvolacího soudu není pochyb o tom, že v případě společností s ručením omezeným (§ 132 - 242 ZOK) všem společníkům náleží právo podílet se na zisku vytvořeném společností, avšak zda se toto abstraktní právo změní v konkrétní pohledávku společníka za touto korporací na vyplacení určité částky reprezentující pro společníka výnos jeho investice, závisí výlučně na většinovém rozhodnutí společníků na valné hromadě. Podíl společníků korporace na jejím zisku přitom není limitován jen hospodářským výsledkem daného účetního období, nýbrž k rozdělení mohou být využity i další volné zdroje, zejména nerozdělený zisk minulých účetních období. Rozhodnutí může být ovšem i takové, že zisk nebude rozdělen vůbec, nebo k rozdělení nebude použit všechny vytvořený zisk, ale jen jeho část a zbytek zůstane korporaci jako součást vlastního kapitálu k financování její činnosti. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí o rozdělení a užití zisku pramení především z ekonomické situace společnosti a musí být v zásadě podřízeno jejím hospodářským zájmům a cílům. Právní regulace těchto rozhodovacích procesů je přitom ovlivňována požadavky zákona pouze v nejzávažnějších hospodářských situacích společnosti obecným požadavkem testu insolvence (§ 40 ZOK), byť pro společnost s ručením omezeným platí další speciální požadavky sledující především ochranu vlastních zdrojů financování společnosti (§ 161 odst. 4 ZOK). V této souvislosti odvolací soud vychází ze skutečnosti, že informačním zdrojem, který slouží ke zjištění, zda byl vytvořen hospodářský výsledek, opravňující k rozhodnutí o rozdělení zisku, je účetní závěrka, jež byla sestavena i v projednávaném případě a byla podrobena schvalovacímu procesu valné hromady. Postup při určování a výplatě podílu na zisku, tedy i v projednávaném případě, započal sestavením účetní závěrky, což obecně jsou povinni zabezpečit jednatele vykonávající obchodní vedení. Účetní závěrku schvalují všichni společníci na valné hromadě. Teprve následně je vytvořen prostor pro rozhodování Společníků o tom, jak bude zisk použit.

42. Významná též pro rozhodnutí v projednávané věci je skutečnost, že výši podílu na zisku, resp. kritérium, podle něhož je zisk mezi společníky rozdělován, obecná úprava nestanoví a tyto otázky jsou součástí speciální úpravy poměrů jednotlivých korporací, konkrétně u společnosti s ručením omezeným se společníci podílejí na zisku určeném valnou hromadou k rozdělení v poměru svých podílů (§ 161 ZOK).

43. S ohledem na uvedené, jakož i s ohledem na aktuální právní úpravu účinnou v době předmětného rozhodování valné hromady, nebylo ze strany odvolacího soudu pochyb v tom směru, že valná hromada účastníka, mohla v roce 2017 z důležitých důvodů rozhodnout tak, že

zisk nebude rozdělen mezi společníky a bude, po přidělu do rezervního fondu (§ 40 odst. 2, 161 odst. 4 ZOK), případně do dalších, v souladu se zákonem a stanovami vytvořených fondů, ponechán společnosti k použití pro její podnikání, např. s ohledem na § 40 odst. 1 ZOK.

44. Významnou pro rozhodnutí v projednávané věci je rovněž skutečnost, že podle právního názoru odvolacího soudu, předkládá-li statutární orgán společnosti s ručením omezeným valné hromadě návrh na rozdělení zisku, je povinen jej odůvodnit, a to zvláště za situace navrhuje-li, aby valná hromada rozhodla tak, že vytvořený zisk bude použit nikoliv na účely stanovené v předních stupních pořadí určeného ve společenské smlouvě, ale pro účely stanovené až v následujících stupních, v projednávaném případě až na posledním stupni tohoto pořadí určeného společenskou smlouvou. Argumenty valné hromady ve prospěch většinového stanoviska valné hromady, odmítajícího rozdělení zisku v pořadí stanoveném společenskou smlouvou, musí být podle odvolacího soudu z hlediska jejich přezkoumatelnosti zřejmé minimálně ze zápisu z usnesení valné hromady, pokud nejsou zřejmé ze samotného usnesení valné hromady.

45. Jestliže v projednávaném případě není ze zápisu z valné hromady ani z vlastního usnesení valné hromady zřejmý důvod nerozdělení zisku vytvořeného účastníkem v roce 2016 ani nedodržení pořadí pro nakládání se ziskem, jež si společnost KBS Security s.r.o. odsouhlasila a vtělila do zakládacího dokumentu (do stanov), odvolací soud sdílí právní názor soudu I. stupně, byť soudem I. stupně odůvodněný odlišnými argumenty, že ve shora uvedeném rozsahu usnesení valné hromady společnosti KBS Security s.r.o. neobstojí a nelze jej považovat za platné.

46. Z uvedeného důvodu odvolací soud napadené usnesení soudu I. stupně postupem podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil.

47. V souvislosti se shledáním věcné správnosti napadeného rozhodnutí odvolací soud nemůže opomenout konstatovat nesouhlas s argumentací soudu I. stupně v tom směru, že rozhodnutí valné hromady o nerozdělení zisku je podle soudu I. stupně v projednávaném případě v rozporu se zákonem, zejména s ohledem na dovozované právo navrhovatelky za jakýchkoli okolností na výplatu podílů na zisku, jakož i v rozporu s dobrými mravy, zejména s ohledem na nárůst smluvní odměny statutárního orgánu účastníka. Důvodem uvedeného nesouhlasného postoje odvolacího soudu je, především z obecného hlediska, potřeba maximální možné zdrženlivosti státu a jeho orgánu v jejich zasahování do podnikání soukromých osob, do jimi zvolených způsobů zabezpečení jejich majetku před cyklickými i náhodnými výkyvy podnikatelského prostředí a do jejich podnikatelských záměrů, pokud tyto podnikatelské subjekty nezasahují svojí činností nepřipustně do práv třetích osob, případně pokud neporušují pravidla svého fungování daná zákonem jednotlivých obchodních korporací a zakládacími dokumenty.

48. V projednávaném případě nelze podle odvolacího soudu z konkrétních finančních poměrů účastníka a z jeho snahy o dodržování obecných požadavků na vlastní konkurenceschopnost a likviditu dovozovat svévoli účastníka, dopadající závažným způsobem do majetkové sféry jeho společníků v procesu nakládání společností s vytvořeným ziskem. Ostatně takovýto postup účastníka nemohl překvapit podnikatelku, jež podala návrh na zahájení řízení. To vyplývá z obsahu veřejných rejstříků. Podle těchto se v případě účastníka s tržbami přibližně 30 mil. Kč ročně jedná, ve smyslu všeobecné kategorizace, o malý podnik s tržbami do 100 mil. Kč, jenž je velmi citlivý a ekonomicky zranitelný v případě zhoršení hospodářského prostředí. To umocňuje skutečnost, že účastník dosahuje podnikatelských výsledků při zaměstnávání přibližně 100 zaměstnanců, pracujících převážně za minimální mzdu a dosahujících své výdělků pouze za cenu nadstandardně vysokého počtu přesčasové práce a práce o svátcích. Jestliže je nutno na mzdy uvedeného sboru zaměstnanců každý měsíc vynaložit více jak 2 mil. Kč a jestliže uvedený druh podnikání v oblasti ostrahy vyžaduje stále více nejnovějšího elektronického a počítačového vybavení při operativnosti pohybu ovlivňované odpovídajícími dopravními prostředky, není podle odvolacího soudu nerozdělení ročního zisku v přibližně třímilionové výši ničím neobvyklým. Takové podnikatelské rozhodnutí představuje spíše obezřetné jednání statutárního orgánu vykazující potřebnou míru

péče řádného hospodáře. Uvedené umocňuje konkrétní potřeba jmenované společnosti zakoupit nemovitost, sloužící jako sídlo společnosti. Za této situace se i odvolacímu soudu v zásadě nejeví nadsazená argumentace účastníka dokládána zprávou externí osoby, poukazující na pozici účastníka při pouhé spodní hranici likvidity, a to i za situace čerpání pětimilionového úvěru.

49. I při shora uvedených okolnostech byla v řízení úspěšná navrhovatelka, jež má v souladu s § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů odvolacího řízení představované náklady na právní zastoupení ve výši 5 345 Kč

50. Advokátu navrhovatelky přísluší odměna za 1 úkon právní služby podle ust. § 7 bodu 5. a § 9 odst. 4 písm. c) vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen AT) za účast na jednání odvolacího soudu dne 9. 4. 2019 v částce 3 100 Kč. Dále má advokát navrhovatelky právo na paušální náhradu výdajů podle § 13 odst. 1 a 3 AT v částce 300 Kč. Konečně advokát navrhovatelky má právo též na jízdné ve výši 1 345 Kč a na náhradu za promeškaný čas za 6 půlhodin po 100 Kč na trase Plzeň - Praha a zpět.

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, a to za podmínek stanovených v § 236 a násl. o. s. ř.

Dovolání je možno podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 9. dubna 2019

JUDr. František Švantner
předseda senátu